

2.

Вървимъ съ кръстосани ръце на раменетъ,
предъ насъ една огромна сѣнка се протѣга.
Вървимъ. Върху ни приказни простори свѣтатъ.

Въвъ този часъ нивята пакъ поднасятъ
на топлинѣ си пазви
ожиданата влага,
и всѣко живо зърно
свѣнливо кълнѣ показва
надъ голата бразда.

Отъ край до край земята наредила
омайнитѣ си багри
и хлѣба си безквасенъ.
Въ глогинитѣ гъмжило—
пчели и пеперуди,
заченати гнѣзда.

А ний вървимъ съ очи отъ блясъкъ уморени,
предъ насъ една огромна сѣнка се протѣга.
Вървимъ. Ликътъ ти все така свѣтлѣй до мене.